

Tristan se sebral a s podobným úšklebkem jí rázně objasnil: „To si nemyslím, paní kněžno. Debbie byla zrovna na odchodu poté, co jsem jí upřímně sdělil, že můžeme být pouze přáteli, poněvadž mě jako žena nezajímá. A i kdyby to zkusila znova, povím jí to samé. Nehraji si s panenkami – jak jste vy sama správně poznamenala.“

„To bylo sice dost drsné, ale jinak tě tvá upřímnost šlechtí, Tristane. Jiný muž by využil jejího zájmu a pak ji pustil k vodě. Máš charakter, jaký se jen tak nevidí,“ komentovala situaci Alexandra, přičemž její pozvednuté obočí vyjádřilo uznaný údiv.

„Jsem rád, že na mě vidíte něco pozitivního, když mě jinak pokládáte za otravného slídila. Takového, jemuž je nutné se vyhnout,“ opáčil potěšeně on.

„Neřekla jsem, že se má někdo vyhýbat tobě. To ty se máš vyhýbat jiným, Tristane. Ostatně – kvůli tomu jsem tady. Přišla jsem tě důrazně varovat. Můj přítel otec Bird je v nemocnici na pozorování po srdečním otřesu, který dnes utrpěl. Podrobnosti mi nesdělil, avšak zmínil se o tom, že jsi ho vyhledal a upřesnil, kde to bylo. Na hřbitově. U hrobu mého prvního manžela,“ sdělila mu poté Alexandra a její oslnivé oči se zaleskly hněvem, jak pochopil.

„Ano, byl jsem tam! Ale nemyslím, že bych vašeho přítele nějak rozčílil. Zřejmě se mu prostě udělalo špatně. Možná jste ho něčím naštvála vy, když jste s ním předtím mluvila?“ přiznal provokativně on.

Alexandřiny oči nyní už zcela zaplály vzteky, zatímco se žena rozběhla: „Tak a dost! Už mě unavuje mít tě stále v patách. Buď mi dáš pokoj nebo...“ „Nebo co? Hodláte mě snad vlastní rukou zabít?“ vypálil dříve, než to stačila dopovědět. „Copak jsem blázen? Víím, že bys mi byl schopen zlomit vaz stejně lehce, jako když já ohnu stéblo slámy,“ zasmála se Alexandra.

„To bych nikdy neudělal! Nemíním ublížit vám, ani knězi, který je mimochodem ve spojení s osobou, o níž jsme mluvili. Myslím, že už dávno dobře víte, že nejsem žádný Smithův synovec, ale sirotek, který si nepamatuje první léta svého života. Proto pátrám a na hrobě vašeho manžela jsem zjistil zajímavé věci. Až dnes jsem si uvědomil, že je mé příjmení částí toho jeho. Navíc jsem ztratil paměť právě v době, kdy vy jste poprvé ovdověla. Není to podivné? Co mi na to řeknete? Otec Bird mi to odmítal prozradit. Ale slyšel jsem, jak vás nabádá k tomu, abyste si vzala toho vašeho dědice,“ zaútočil na ni Tristan.

„A ty víš, co jsem mu odpověděla. Takže jsi to byl ty a sledoval nás! Tušila jsem to. Moje smysly něco zachytily,“ odsekla stále tak hněvivě. To mu připomnělo rudé body a vrčení, takže se na chvíli věnoval tomuto problému a zvědavě se ptal: „Já sice nejsem lovec a nemám vaše úžasné čichové schopnosti, ale mé smysly dnes také zachytily něco zvláštního. Při té vaší srážce s Debbie jsem ve tmě viděl dva rudé body a slyšel jakési vrčení. Byla jste to vy, že? Navíc je tu její velmi podivné zranění na krku, které mi něco připomíná.“

Alexandra se rozesmála a namítla: „Asi se moc díváš na filmové horory, Tristane. Tak rudé body a vrčení? Logika ti napoví jasně – optický klam ve tmě a ozvěna, zcela běžná na takových chodbách, která způsobila zkreslení mého hlasu. A co se týče toho Debbiina zranění, zřejmě jí ho způsobil některý z místních pubertálních výrostků, kteří za ní běhají kvůli jejím objemným křivkám. Musím uznat, že by z ní byl dobrý polštář. Co jiného se s někým tak hloupým ostatně dá dělat, než na něm ležet? Tohle je všeobecně známý fakt.“

„Stejně nechápu, proč jste ji napadla, když vám nic neudělala? Nebo na ni snad žárlíte? Změnila jste názor na naši společnou večeři?“ zareagoval na to s nadějí v hlase Tristan. „Už jsem ti přece řekla, proč jsem tu přišla! Kvůli mému příteli, kterého jsi tak rozrušil. A já si nepřeji, abys ubližoval lidem, jež mám ráda. Chceš mi tím způsobit bolest? Dělá ti dobře ubližovat vdově?“ zachmuřila se stroze kněžna.

Tristan jí pevně oponoval: „Řekl jsem, že nechci nikomu ubližovat a myslím to vážně. Ale je tu něco, co hodlám vypátrat a za tím si stojím. Dokud to nezjistím, neustoupím. Co kdybyste si se mnou tedy vyšla na tu večeři a probrali bychom to tam? Jste na to rozhodně velmi krásně oblečená. Sluší vám to. Já budu převlečený v minutce. Snad se zatím zabavíte. A slibuji, že nezačnu s nevhodnými otázkami dříve, než po hlavním jídle. Do té doby mi povíte jen to, co sama chcete, ano?“

Na konci své řeči se pokusil o žert, aby zmírnil to, jak jím cloumá napětí, které v její přítomnosti cítil. „Už jsem ti přece řekla, že nerandím,“ zašeptala ona a trochu zbledla. „To je ale škoda! Trochu romantiky by vám prospělo a neškodný rozhovor rovněž,“ usoudil Tristan.

„Neškodný? Ty asi nechápeš, že si přímo zahráváš s ohněm a ohrožuješ tím i jiné osoby. Jdi raději na rande s Debbie. Já rozhodně nežárlím. To, že jsem na ni zaútočila, nemá s tebou nic

společného. Jenom jsem tu hloupou husičku chtěla ranit, protože vím, co si o mně myslí. Nesnáším ji, ale nepokládám za konkurenci," navrhla mu s úšklebkem ona.

„Alexandro, proč nepomůžete sirotkovi? Jste přece vdova, tak máte také zkušenosti se ztrátami! Jistě chápete, jak se cítím, když mi něco v životě chybí. A vy víte, co to je. Zjištění totožnosti osoby, která se o mě stará. Musím vědět, kdo to je. Povězte mi to a já vás nechám na pokoji. Tím myslím to, že za vámi přestanu slídit a ptát se, jak zemřel váš manžel," zkusil to přes soucit Tristan.

Alexandra se však jen ušklíbala se slovy: „Nesnaž se mě rozlítostnit a dělat ze sebe chudáčka, Tristane! Když chceš mít rodinu, pořiď si ji! Anebo to, co tě rozptýlí. Vsadím se, že všechny dívky ve městě touží po tom, probudit se ráno ve tvé posteli.“

„Nestojím o známosti na jednu noc, jako to děláte vy," protestoval ironicky zklamaný mladík. „Nic o mě nevíš, tak mě nesud', ano?" zasyčela ona a hrnula se ke dveřím.

„Ale vy o mně ano a já nepovolím, dokud mi tyto věci nesdělíte. Také jsem už něco zjistil. Víím, kdo je ten váš dědic. Je to Dukův bratr, že? Co když taky vypátrám to, jaká je jeho totožnost a sdělím to jemu nebo jiným lidem? Třeba své mlčení vyměním za večeři s vámi?" nadhodil triumfálně Tristan.

Tím odcházející ženu skutečně zadržel. Alexandra se obrátila a vrátila k němu. Vztekla na něj hleděla a její oči metaly blesky. „Tak ty mě vydíráš? Povím ti, jak zemřel můj první manžel. Byl úkladně zabit. Zavražděn. Jenom proto, že se nepohodl s jedním z těch, kteří neznají žádné slitování. Odhalení toho, že je jeho bratr naživu, by znamenalo jeho smrt. Pověz – jsi opravdu natolik necitelný, abys to dopustil? Navíc pak zemřeš i ty," vybuchla nesmírně divoce.

„Co se stalo? Jak ho mohl někdo zavraždit? Copak ho za to nikdo nestíhal?" podivil se Tristan. „Stalo se to v zemi, kde platí jiná pravidla. Můj muž odmítl uzavřít jistý obchod a padl do pastí. Snažil se pak bojovat, ale neuspěl. Prohrál. Jeho bratr dostal z té pastí alespoň mě. Proto ho chráním, chápeš?" informovala ho už klidněji Alexandra. „Také vám hrozila smrt?" hlesl tiše Tristan. „Ne, Tristane. Oni ženy nezabíjejí. Dělají jim horší věci. V podstatě mě vysvobodil z otroctví," zavrtěla hlavou a on vnímal bolest, kterou cítila.

„Alexandro, já vám chci jenom umožnit podělit se o svou bolest a zármutek, chápete? Sdílet své starosti s jinou osobou. Proč mi tuto možnost nedáte? Nebo vás chránit. Ten hnusný chlápek s mečem – kdo ho zastavil?" naléhal, ohlušen tímto pocitem.

„Já sama. Vždy si poradím, Tristane. A nemůžu tě zaplést do svých záležitostí. Nejde to. Kromě toho v tom nejsem sama – jak by sis myslel. Mám kolem sebe několik spolehlivých lidí. Jenom tě prosím – a věř mi, že to slovo nepoužívám často – abys už za mnou nikdy nechodil a nevyhledával mě. Slibuješ? Moje nabídka ohledně odjezdu stále platí. A můžu ji lehce zvýšit. Co takhle dva milióny dolarů? To už ti stojí za to, pustit se do pátrání po něčem jiném, ne? A je tu ještě jiná věc, která tě snad přesvědčí. Víím o tom, že za tři roky zdědíš peníze. Jistě pak zjistíš, kdo je tvůj sponzor a jaký je tvůj původ. Třeba tě tvůj ochránce prozatím shledává příliš nezralým? A já se mu ani nedivím, když děláš tohle. Ohrožuješ někoho, kdo je zavázán vděčností a chrání nevinný lidský život. To není hezké, ne? A já vím, že ty přece nejsi zlý. Přemýšlej," pronesla dlouhou a naléhavou řeč Alexandra.

Tristanovi se její obsah vůbec nelíbil a po chvíli jí pevně odporoval: „Nevěřím, že bych svým pátráním mohl někoho ohrozit. A i kdyby, napravím to. Už nejsem dítě a nebojím se smrti nebo nebezpečí. Je tu i jiný důvod proto, abych vás vyhledával. Ten, proč jsem se vás také ptal na Dukovu smrt. Mám totiž sny a ty mi něco ukazují. Co když jsou to vzpomínky? Vidím v nich souboj s meči a jiné věci. A jste tam i vy. Znáím vás. Možná jste taky utrpěla ztrátu paměti a proto o sobě navzájem nevíme? Třeba je v tom ten můj sponzor, co se mi odmítá představit a hraje si s námi. Nebo je to zcela jinak. Ty věci, co jsem dnes zjistil, ukazují na..."

V té chvíli ho Alexandra zpanikařeně přerušila slovy: „To je nesmysl, Tristane! Já jsem žádnou ztrátu paměti neutrpěla. My dva se neznáme, jasné? A ani se v budoucnosti nepoznáme, protože mě už nikdy neuvidíš.“

„O tom pochybuji. Protože já vás vidět chci, kněžno Alexandro. Postarám se o to, abychom se setkali a to opakovaně. Do té doby, než mi řeknete, kdo je můj ochránce a Dukův bratr. Jinak budete mít brzy pocit, že máte v patách pejska. Ale ne poslušného, jako jsou ti vaši poskoci. Spíše divokého vlka, který si chce ulovit kořist. Své informace, na které mám právo. Chci vědět, kdo jsem a také poznat vás," řekl jí dost tvrdě a rozhodně Tristan a postavil se až k ní s pažemi, založenými kolem hrudníku.

Čněl nad křehkou a zmatenou ženou jako obr a to ona nebyla zrovna trpaslice. Upřeně jí hleděl do očí a v těch jeho byly otázky. A nejen ony. I obdiv, s nímž ji propaloval pohledem

v těch zlatých šatech, zatímco na Alexandře bylo vidět pohnutí, které ho donutilo svěsit paže a jít ještě blíže. Vypadala v té chvíli nesmírně zranitelně a Tristan si v duchu říkal, že by se mohl projevit. Než to stačil udělat, zoufale se ozvala ona.

Doslova se na něj rozkřičela: „Copak nechápeš, že zemřeš? Není ti tvůj život dost dobrý? Nevážíš si ho? O co ti jde? Co ti chybí, vzrušení? Tak si radši skoč na laně z mostu nebo padákem z letadla! K čertu s tebou, ty rozmazlený a tvrdohlavý zmetku! Pochop už konečně, že tě nechci vidět. Už nikdy. Nestojím o tvou starost, či zájem. Já žiji v jiném světě. S jinými muži. Ty mě nezajímáš. Jsi mi lhostejný, Tristane. Ale pokud někde špitneš jenom slovíčko o tom, že Dukův bratr žije, skončil jsi. Sbohem.“

Poté se sebrala a vyběhla z jeho bytu tak rychle, že se na té tmavé chodbě málem přerazila, když se po ní řítila ve svých vysokých podpatcích. Tristan tam chvíli stál jako solný sloup a měl pocit, že mu exploduje duše smutkem a bolestí. Nakonec zmateně zavřel dveře od bytu a přistoupil k oknu, z něž viděl na její černé porsche.

Po chvíli spatřil, jak doběhla k autu, přičemž těžce lapala po dechu. Na okamžik se zastavila, opřela se jednou rukou o kapotu a druhou se chytila za srdce. Tvář se jí zkřivila bolestí a on se tak vylekal, že už skoro běžel zavolat záchranku. Ale ona se vzpamatovala a místo toho se začala vztekat. Kopala do pneumatik a něco si polohlasně mumlala. Zjevně to byly nadávky. Potom nasedla, pustila si svou oblíbenou divokou hudbu a spěšně odjela.